

BEZAKTANT

JANIEL KAFFE

Janiel Kaffe

BEZPÁTEŘNÍ

Copyright:

Autor: Janiel Kaffe

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-446-3 (ePub)

978-80-7512-447-0 (mobipocket)

978-80-7512-448-7 (pdf)

VĚNOVÁNÍ

Věnováno Skleněnému Strípku...

Janiel Kaffe

BEZPÁTEŘNÍ

„Zmrde!“ zařval jsem a vší silou praštil toho blbce, co se opovážil krást v cizím obvodu. Dostal železnou tyčí přes prsty, které měl položené na okraji stolu.

„He, pochcal se!“ dodal jsem.

Mart'an se blbě ušklíbl a Trefa utrousil: „Tak by to měl uklidit.“

Skopl jsem židli, ke které měl mladičkový a nezkušený zlodějíček přivázané nohy. Jednu ruku měl rovněž připoutanou. Vyvrátil se zrovna na tu stranu, kde měl ruku. Zařval, jak ruka pod váhou těla pokřupala. Z očí mu vytryskly slzy a z nosu sopl.

„Co je? Jestli lituješ, tak je ti to hovno platné!“ křičel jsem na něj a nohou mu přišlápl obličej k zemi. „Však ty si zapamatuješ, kam smíš a kam ne!“

Snažil se něco říct, ale mumlání nikdo nerozuměl.

„Mluv nahlas a srozumitelně, zmrde!“ zakřičel jsem mu z blízkosti do tváře. Narovnal jsem se a přetřel si zpocené čelo. Neutuchající chuť mě donutila kopnout

zlodějčka do tváře. Dostal přímý zásah do nosu, který se po úderu zlomil. Zlodějček omdlel. Kývl jsem na Mart'ana, aby mu prohledal kapsy. Na stůl vylovil nějaké peníze, zlaté řetízky a náušnice. Pak ještě grip s trávou.

„Co s ním uděláme?“ zeptal se Trefa.

„Někam ho odvezeme,“ rozhodl jsem, jako by se nejednalo o nic víc, než pytel s odpadky. Ze staré skříně, která tu pro tyhle případy byla, jsem vyházel stará prostěradla a igelitovou folii. Igelit jsem podal Mart'anovi spolu s klíčky od auta. Šel vystlat kufr, aby tam nezůstaly stopy.

Já s Trefou jsme uvolnili zlodějčka a řádně ho zabalili do starých prostěradel. Po chvíli už byl naložen v autě a my vyrazili.

Vymotali jsme se z kolonie. Doufal jsem, že nás nikdo neviděl, ale tady si člověk nikdy nebyl jistý. Lidé z obvodu drželi spolu, nedonášeli by. Ale lidé byli zároveň úplatní. Opravdoví srdcaři by si radši nechali ustřelit nos. Přistěhovalci se snažili žít v symbióze a nijak se neprojevovali. Nikdo je neznal a prakticky ani nikoho nezajímali, pokud nedělali problémy a bordel. Obyvatelé z obvodu sledovali, kdo co dělá, spíše aby věděli, jestli se jedná o místního či zoufalého zbloudilce.

Vyrazili jsme na výpadovku a po chvíli se dostali na druhý konec města. Zastavili jsme v neosvětlené části sídliště a pod blízké křoví vysypali zlodějčka. Od vchodu

dvouletěk na nás začalo pokřikovat několik lidí: „Co tam děláte!“

„Co se staráš!“ odpověděl bez váhání Mart'an.

Do trávy odletěly do té chvíle kouřené cigarety. Z úplně tmavého stínu do o něco světlejšího vyšlo pět mužů. Nezdálo se, že by si chtěli povídat. Přišli až k autu a byli zvědaví více, než se komukoliv zamlouvalo. Chtěli jsme naskákat do auta a odjet.

Jeden z mužů chytil Trefu za triko na hrudi a zalomcoval s ním. Mart'an přispěchal na pomoc a sám se ocitl v oslabení proti dvěma mužům.

Mně se podařilo z auta vytáhnout malý hasičák. Bez upozornění na své možné chování jsem jednoho z mužů praštil přes obličej tak prudce, že zůstal nehybně ležet. Druhého jsem z blízka seznámil s obsahem. Byli jsme tři na tři.

Trefa využil slabší chvíle protivníka. Do tváře jej praštil rychle a tvrdě. Soupeř spadl na zem, tak jsem přiskočil a šlápl mu na krk. Muž lapal po dechu. Do otevřené pusy nasál místo vzduchu obsah hasičáku.

Další z mužů vylovil z kapsy vystřelovací nůž. Začal hbitě útočit. I největší blbec by poznal, že takto nejedná poprvé. Byl přímým ohrožením a nikdo z nás z něj nechtěl spustit oči. Poslední z mužů se nepozorovaně vytratil. Všichni tři jsme se vrhli na muže s nožem. Podařilo se nám jej strhnout na zem. Mart'an s Trefou do

něj kopali, zatímco já do něj bil hasičákem. Když jsme si byli jistí, že nepředstavuje riziko, nechali jsme bezvládně ležícího muže tak.

„Kde je ten poslední?“ řekl udýchaně Trefa.

Spolu s Mart'anem jsme pokrčili rameny. S tyčemi nad hlavami a bojovým křikem středověkých feudálů se na nás řítila skupina dalších místních. Nebylo na výběr. Jiná možnost než rychlé, nežli zbabělé tak rozumně bleskové vyklizení pole. Zvládli jsme naskákat do auta a se skřípěním pneumatik prudkým startem jsme vystřelili, co to šlo. Ve zpětném zrcátku jsem viděl, jak po nás skupina házela kameny a vším, co jim přišlo pod ruce.

„Junkie?“ řekl Trefa.

„Ano?“ dal jsem najevo, že poslouchám.

„Myslíš, že nás poznali?“

Pokýval jsem hlavou, protože jsem si sám nebyl jistý.

„Myslím, že ne. Byla tam tma,“ vložil se do hovoru Mart'an.

„Zase tolik ne,“ oponoval Trefa.

„No a? I kdyby? Alespoň budou všichni vědět, co se jim stane, když budou krást v našem obvodu,“ odpověděl jsem rázně a zpomalil. Pohlédl jsem do zrcátek a zastavil úplně. „Vystupte,“ řekl jsem.

Oba partáci vystoupili. Nevěděli proč, ale bez řečí poslechli. „Pojďte ke mně.“ Když přišli, zeptal jsem se: „Vidíte něco?“

Oba téměř souhlasně řekli: „Jo.“

„Pak tetování viděli i tamti sráči,“ konstatoval jsem a nastoupil zpátky do auta. Když jsme se rozjeli, Trefa utrousil: „Tetování přes celý krk se jen tak nepřehlédne.“

„Právě proto ho máme, ne?“ poznamenal Mart'an.

„Jo, právě proto,“ dodal jsem.

Vymotali jsme se z cizí čtvrti. V těchto dobách a hlavně v nočních hodinách bylo celkem riskantní pohybovat se po cizím obvodu. Zvláště, pokud máte z boku na krku napsáno: „*třetí obvod*.“ První, původní obvod, než se město začalo rozrůstat a dělit na jiné další čtvrti. V historii nejstarší obvod dostal při reorganizaci města číslo tři.

Motiv tetování byla lebka. Na čelní kosti vytetované lebky pak byla umístěna trojka. V pozadí byl stínovaný horizont našeho obvodu. Na pravé straně byl mexickým písmem již zmíněný nápis: „*třetí obvod*.“ Ještě více napravo byl boxer s hroty. Na levé straně byly zkříženy dvě pistole. Za nimi pak dvě malá esa se smrtkou, která znamenala, že kdo si s námi chce zahrávat, zahrává si se smrtí.

Fakt, že jsme sebou přivezli náklad v podobě řádně zřízeného mladíčka, kterého jsme vysypali jako

odpadky, a pro nás ničím jiným nebyl, vám na reputaci nepřidá. Což o to, reputaci nám to jistě zvedlo, ale její účinky bych si vychutnával ve větší skupině, než ve třech proti teoreticky celé čtvrti.

Dostali jsme se zpátky na výpadovku a všichni tři jsme pocítili značnou úlevu. Abych odlehčil atmosféru ještě trochu, zastrčil jsem do autorádia kazetu. Po chvíli jsme se už dostali zpátky do bezpečných vod v podobě našich ulic. Projížděl jsem pomalu. Rozhlížel jsem se z okýnek a vše bylo, jak se zdálo, v pořádku. Na rozích ulic stály naše hlídky, které jsem gestem mávnutím ruky zdravil.

U hladového okna, kde jsme standardně večeřeli za popíjení láhvového piva, se poflakovala místní omladina. Bez řečí nám ustoupili z cesty. Respekt je věc, kterou si nelze koupit, určitě ne penězi. V naší čtvrti, ale v podstatě v celém tom kolosu, který si stále drží status města, to bylo stejné. Tady platily činy a dodržené slovo. Zvláště, pokud to slovo bylo výhružné.

Objednal jsem. Vlastně jsem jen tak máchl rukou a tak zněla celá objednávka. Když jsme čekali na svůj žvanec, přišel k nám Skica. Je to dobrý kluk, ale matka na něj sama nestačí.

„Junkie?“ oslovil mě a upřímně se uklonil.

„Ano?“ odpověděl jsem a chytil Skicu kolem ramen.

„Chtěl bych k vám,“ řekl bez dlouhých průtahů.

„Už sis opravil známky ve škole?“ zeptal jsem se a omladina, která stála opodál, ale ne zase o tolik, se rozesmála.

„Na školu kašlu. Chci být jako ty,“ řekl rozhodně.

„To už nechci v životě slyšet! Na školu nesmíš kašlat! Už kvůli matce!“ rozkřikl jsem se.

„Matka na mě kašle, tak já kašlu na ni!“ rozohnil se na oplátku Skica. V tom momentu jsem mu vrazil facku, až spadl na zem. Omladina opodál ani nepípla.

Já se neomluvil a pravdou bylo, že jsem neměl za co. Skica incident nekomentoval, ale komentář ke své matce si neodpustil: „Jenom chlastá.“

„Myslí to s tebou dobře, jen toho má hodně.“

„Má jen mě, když nás fotr opustil, takže jak hodně?“

„Víš to moc dobře,“ odpověděl jsem.

Skica se k argumentům nedostal. Nadechl se, ale naši konverzaci ukončil zvuk přijíždějících vytuněných aut. Zaparkovaly u protějšího patníku. Vyšlo osm mužů. Mezi nimi byl Žolík, kterého jsem okamžitě poznal. Pohled přitáhly vždy pečlivě leštěné lakýrky. Několikrát mě napadlo, jestli se nejedná o nějaký psychologický tah. Aby si zajistil, že se s nikým nesetká pohledem na více než pár vteřin a aby nikdy neuhnul. Protivník aby

pohledem sjel k lakýrkám. Na mě to rozhodně zabíralo, seč jsem se bránil sebevíc.

Pár mužů ze skupiny mělo železné tyče a situace celkově vypadala nebezpečně. Prošli mezi omladinou a slečny, které se tam nacházely, dost nevybíravě povalili na zem.

Mládenci okamžitě vzali zákon do svých rukou. Vrhli se na muže ze skupiny. Strhla se menší roztržka, spíše slovní než fyzická. I tak jeden chlapec z omladiny inkasoval tvrdý úder tyčí přes hlavu. V tom momentu bylo po potyčce. Omladina si již netroufla. Skupina mužů si je vzala pod dohled a Žolík došel až k nám.

„Přišel jsem tě varovat,“ spustil okamžitě.

„Před čím? Před deštěm?“ dělal jsem, že se mě nic z toho, co má na srdci, netýká.

„Před nehodami, které by mohly postihnout tvou rodinu a tvé lidi,“ řekl sebejistě a odešel pryč. Poplácal jednoho ze svých mužů přes rameno a celá skupina se jako na povel odebrala zpátky k autům. Chvíli na to odjeli s hlasitým zvukem motorů.

„Hajzl,“ řekl Skica.

„Ty se do toho neplet,“ napomenul jsem ho.

„No, zprávy se šíří rychle,“ poznamenal Mart'an.

„To je dobře,“ odpověděl jsem.

Dostali jsme své jídlo a piva. Přešli jsme k autu a posadili se dovnitř.

„Měli bychom informovat ostatní lidi,“ poznamenal Trefa.

Já jen přikývl a Mart'an řekl: „To rozhodně. Zdá se mi, že situace začíná být čím dál horší.“

„To se ti zdá. Je to pořád stejné, jen lidi se mění.“

„Když myslíš. Tak dobře. Lidi jsou čím dále horší,“ opravil se Mart'an.

„Je to boj, který nikdy nezačal,“ zafilosofoval Trefa.

Dojedly jsme a chvíli mlčky popíjeli pivo. Každý z nás se zaobíral vlastními myšlenkami. Pak jsem nadhodil: „Měli bychom jet domů. Každý z nás by měl obejít ještě pár lidí, ať jsou opatrní a ať řeknou dalším lidem to samé.“

„To bude nejspíše nejlepší,“ řekl Trefa.

Nastartoval jsem auto. Pomalou jízdou ulicemi jsem odvezl nejprve Trefu a potom Mart'ana. Sám jsem domů nejel. Auto jsem zaparkoval o dvě ulice dále. Zhasl jsem světla a vypnul motor. Seděl jsem v autě zaparkovaném ve stínu. Zapálil jsem si cigaretu a pokračoval zaobíráním se svými myšlenkami.

Sledoval jsem, jak podzimní studený vítr shazuje listí ze stromů a jak si pohrává s již opadaným. Díval jsem se do rozsvěcených oken, jak rodiče starostlivě

popohánějí děti do postýlek. Děti radostně a ke zlosti rodičů poskakují a snaží se ještě chvíli vzdorovat. Jaké krásné starosti a jak jsem se těšil, že co nevidět budu řešit zrovna takové.

„Běž domů!“ přikázal jsem si. Měl jsem obavy. Nechtěl jsem na sobě nic dávat znát, ani teď, když jsem v autě seděl docela sám. Nic jsem si nepřipouštěl. Nechtěl jsem. Pravdou bylo, že strach jsem měl. O sebe? Rozhodně ne. Právoplatné obavy se týkaly Anny. Teď, když byla v požehnaném stavu, jsem nesměl dovolit, aby byla vystavena jakémukoliv riziku.

Anna je zlatá žena. Divím se, že se mnou ještě pořád je. Ví, nebo alespoň tuší, že nejsem zrovna anděl. Ona by jím klidně mohla být. Snad ji ke štěstí stačí jistota, že to s ní myslím upřímně. Vsadím se, že i když je jedna hodina ráno, tak ještě nespí, protože čeká, až se objevím doma. Aby mi mohla na talíř nachystat večeři, kterou uvařila.

Sebral jsem se a z auta vystoupil. Domů jsem ještě jít nemohl. Na to jsem byl v příliš špatném rozpoložení. Zamířil jsem do nedalekého non-stopu. Pivo nebo nějaký panák mě určitě spraví.

Když jsem se objevil ve dveřích, rozhlédl jsem se. Hostů, jestli se tak ještě dali nazvat individua, které tady byly, mnoho nebylo. Většinou seděli sami u stolů a utápěli své chmury. Zamířil jsem k baru. Přece jen jsem nechtěl sedět a vypadat jako ten zbytek.

„Co si dáš?“ zeptala se Eva.

Pokrčil jsem rameny a v tom přede mnou přistálo pivo a rum.

„Špatný den?“

„Špatný život,“ řekl jsem.

„Ale, co ty řeči?“

„Začíná mi to všechno lézt na mozek.“

„Co všechno?“ vyzvídala dále Eva.

„Mám strach,“ řekl jsem vážně.

Záhadnou ženskou intuicí, kterou jsem nikdy nepochopil a nedělám si iluze, že pochopím, Eva odpověděla: „Však ty Annu i to nenarozené ochráníš.“

„Děkuji,“ řekl jsem a vyklopil do sebe rum. Zapil jsem ho pivem, což se mnou pořádně zamávalo.

„Tady máš ještě jeden. Ať nekulháš.“

K baru se dokymácel jeden z hostů. Před sebe položil pětistovku a velkolepým gestem ukázal, že vrátit nechce. Eva slušně poděkovala a piják odešel.

„Není tě škoda do takového podniku?“ řekl jsem a slovo podnik ironicky zdůraznil.

„Mám to tu ráda. Není to špatná práce. Plat mi na živobytí stačí. Hlady neumírám. Zvykla jsem si tady a

když to tak vezmu, je tady i docela klid. Jen se podívej,“ řekla a kývla hlavou, abych se rozhlédl. Sice jsem to stihl hned, jak jsem přišel, ale i tak jsem se otočil a podíval.

„No jo,“ řekl jsem těžce.

„Přes den tu nikdo není a večer už jen tihle chudáci, co se potřebují buď dorazit, nebo jen někde uklidit.“

Nalil jsem si do krku druhý rum a dopil pivo. Cítil jsem na sobě návaly a rozhodl se, že nejlepší bude, když půjdu domů. Z kapsy jsem se marně snažil vylovit peníze, abych vyrovnal útratu.

„To je dobrý, to je na mě. Hodně krát jsi mi pomohl,“ řekla Eva a usmála se. V očích se ji zaleskly vzpomínky na časy dávno minulé, kdy se po nevydařeném vztahu potýkala především s otázkou sebevraždy.

„Děkuji,“ odpověděl jsem bez dohadování, protože dohadovat se s Evou by bylo zbytečné. „Měj se,“ dodal jsem a vydal se domů.

Na čerstvém vzduchu se mi zatočila hlava. Nohy mě přestaly poslouchat, tak jsem s obtížemi nabral směr. Chodník mi byl malý. Občas jsem sklouzl až na cestu. To, že na mě alkohol zapůsobil více, než bych čekal, nejspíše ovlivnily moje starosti.

Spadl jsem na zem. V první chvíli jsem si byl jistý, že jsem pouze zakopl o vlastní nohu, ale ta by mě stěží

kopla do žeber. Rozkašlal jsem se. Přišel další silný kopanec do břicha. V té chvíli jsem velebil účinky alkoholu, které utlumily vnímanou bolest. I přesto jsem vykašlával krev. Silou vůle se mi podařilo opřít o lokty a dostat na kolena. Kdo mě napadl, jsem stále nebyl schopen zjistit.

Pod kopancem do břicha jsem se opět svalil na bok. Následovala další silná rána do ledvin. Bolestí jsem se pomočil. Přes slzy, které mi zkreslovaly obraz, jsem viděl dva útočníky. Obcházeli mě, jako mlsní psi. Čekal jsem další kopance, ale útočníci vyčkávali. Začal jsem se ošívát, ale tomu agresoři nevěnovali pozornost. Na opasku jsem měl malý, ale dostatečně ostrý vystřelovací nůž. Z vlivu pudu sebezáchovy jsem hbitě vyskočil na kolena. To mi stačilo, abych jednoho útočníka ošklivě poranil. Nůž zajel do břicha až po rukojeť.

Útočník zařval a oběma rukama si chytil postižené místo i se zaraženým nožem. Druhý útočník seřval prvního, protože řev obvykle upoutá pozornost a o ni nestál ani jeden.

Dostal jsem boxerem do obličeje. Po tváři se mi řinula krev. V poslední chvíli jsem si uvědomil, jak se k mému obličeji přibližuje těžká bota. Než jsem dostal poslední kopanec, viděl jsem vše zpomaleně. To bylo poslední, co z té noci pamatuji.

Vzbudil jsem se doma v posteli. Byl jsem zmatený. Nemohl jsem si vybavit, co se stalo. Pokusil jsem se

dostat z pohovky, ale hlavou projela ostrá bolest, tak jsem zasténal a zůstal ležet.

Z vedlejšího pokoje přišla má krásná Anna. Sedla si na okraj a pohládila mě po tváři. Musí být anděl! Jinak si nedokážu vysvětlit, proč by na mě byla tak hodná.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se s obtížemi.

Anna mi položila prst na ústa. Nechtěla mi nic říct. Ne teď. Z jejího pohledu jsem cítil, jak naléhá, abych odpočíval.

„Ahoj,“ pozdravil Mart'an, který taky přišel z druhého pokoje. Posadil se do velkého křesla.

Tázavě jsem se podíval, ale odezvy jsem se nedočkal. Anna se na Mart'ana podívala. Pohledem varovala, ale i prosila. Nikdy nepotřebovala slova, aby sdělila, co měla na srdci a co ji tížilo na duši. Andělská tvář ji byla požehnáním a nikdy nikoho nezatěžovala zbytečnými slovy. Mě bylo jasné, že mi neřekne nikdo nic. Snažil jsem se vzpomenout, ale nešlo to.

„Jak ti je?“ zeptal se.

Neurčitým způsobem jsem pohodil hlavou.

„Tak hlavně odpočívej. O nic víc se teď nestarej.“

Znovu jsem pohodil hlavou, protože na nic jiného jsem se nezmohl. Sílu jsem taky měl tak akorát na odpočinek. Nikdy bych si nemyslel, jak dokáže i odpočinek vyčerpávat.

„Už půjdu. Chtěl jsem jen vědět, jestli ses už probral,“ konstatoval Mart’an a zvedl se k odchodu.

Začal jsem se zvedat z gauče. Připravil jsem se na možnou příchozí bolest, ale při důsledné koncentraci jsem celou situaci zvládl bez větších obtíží. Mart’ana jsem doprovodil ke dveřím.

„Pořádně odpočívej,“ řekl znova. Pak dodal: „O všechno se postarám, kdyby něco, tak dám vědět. Kdybyste něco ty nebo Anna potřebovali, tak dejte vědět vy. Zkusím se zastavit později, nebo zítra.“

„Dobře, díky,“ vzal jsem na vědomí kamarádova slova a potom jsme se rozloučili.

Odbelhal jsem se zpátky k pohovce. Opětne ulehnutí mi činilo problémy. Jak se mi v těle změnil tlak při klesání, celé tělo mě rozbolelo.

Těžce jsem oddechl. Anna mi na konferenční stolec přinesla velký hrnek černého čaje. Nemusela mě upozorňovat, abych bez řečí pil. Bylo zvláštní, jak byla tichá a přesto řekla vše, co bylo nutné. Pohledy i řeč těla mluvily za vše. Odešla do kuchyně a hladila si při tom břicho požehnané plodem.

Uvědomil jsem si, jaké v ní mám štěstí. Celkově. Lepší matku bych si pro své a vlastně naše dítě, nemohl přát. Hodně krát jsem se ptal Boha, čím jsem si ji zasloužil. Nejsem dobrý člověk! Víím to! Děláím spoustu

špatných věcí, ale zároveň dělám, co musím. Je to otevřený boj v ulicích a přežijí jen ti nejsilnější.

Musím uznat, že pro tuhle válku jsem obklopen silnými společníky. V životě jsem měl na lidi štěstí. Alespoň na mé nejbližší a pro mě nejdůležitější. Mám Annu a mám Mart'ana. Zbytek lidí, na který jsem odkázán pro přežití, jsou rovněž dobří. Stejně jako já i oni chtějí přežít. Jinak než dohromady by to bylo obtížné.

V Mart'anovi mám velkou důvěru. Musím. Vlastníme spolu kavárnu v centru města, které prozatím zůstává celkem neutrálním územím. Původně vznikla za jediným účelem. Praním peněz z nelegální činnosti. Když jsme kavárnu Intelekt zakládali, netušili jsme, že se jí povede tak slušně. Kdybych to věděl, asi bych nikdy nedělal nic z toho původního. Co krok, to stopa a vrátit se zpět v čase nejde, kromě vzpomínek, které na skutečnosti nezmění nic. Otisk mé minulosti. Vytrátit se v tichosti rovněž nejde.

Mart'an jednou přivedl Trefu. Věří mu a já věřím Mart'anovi, tak nebyla jiná možnost, než si důvěřovat i s Trefou. Musím uznat, že je dobrý. Nemám pocit, že by chtěl dělat nějaké podrazy. Je naší spojkou s ‚klienty‘, něco jako obchodním zástupcem pro nezákonné činnosti. Nezákonné, podle lidem znalé sbírky zákonů. V prostředí, kde se pohybujeme, nic jako zákony neexistuje. Snad jediný. Přežije nejsilnější!

Zavřel jsem oči a na chvíli usnul. Po otevření očí byly na stole položeny sendviče. Na čele jsem měl

obklad. Anna mě hladila na ruce. Když jsem na ni pohlédl, usmívala se.

Idylka netrvala dlouho a ve chvíli bylo vše jinak.

Oknem prolétla cihla. Ozvalo se řinčení skla, jak se sypalo na zem. Anna se reflexivně schoulila do klubíčka. Hodně krát jsem ji to učil a ještě více krát se ptala, proč na ni s tímhle naléhám. Nikdy jsem neřekl nic určitého, ale jen že pro případ, že by se něco stalo.

Vyskočil jsem z pohovky a v cukru letu byl u okna. Byl jsem tak zaskočen a jednal reflexivně, že jsem vůbec nevnímal bolest. Ulice byla prázdná. Nikde nikdo. Žádné podezřelé auto. Žádný podezřelý běžec. Ticho a sváteční klid se rozprostíral do čtvrti halené podzimními barvami.

Obešel jsem rozbité sklo a uvědomil si, jak jsem se mohl před chvíli nepříjemně poranit. S obtížemi jsem ze země vzal cihlu. Odmotal papírek se vzkazem: *„Příště tě zabijeme!“*

Anna přešla ke mně. Natáhla se mi přes rameno a chtěla přečíst vzkaz na papírku. Rychle jsem ho skrčil a skryl v dlani. Pohlédla na mě. Použila svou nejsilnější zbraň, které jsem se nedokázal ubránit. Jako malý provinilý synek jsem natáhl ruku a vzkaz odevzdal.

Když si přečetla jednu, ale za to výstižnou větu, zeptala se: *„Zavoláš policii?“*

Zavrtěl jsem hlavou. „Ta by nic nezmohla. O problémech v ulicích ví až moc dobře. Prostě to přehlíží,“ řekl jsem.

„A co chceš dělat!“ rozkřikla se a objala mě. Cítil jsem její opravdovou lásku.

„Odvezu tě někam do bezpečí, než se situace uklidní.“

„Neopustím tě. Mám strach. Nechci o tebe přijít.“

„Jen na pár dní, slibuji,“ řekl jsem a políbil ji na čelo. „Sbal si jen nejdůležitější věci. Vyřídím si nějaké telefonáty a vyrazíme.“

Nejdříve jsem zavolal svému dlouholetému kamarádovi. Vysvětlil mu, co se děje a co potřebuji. Souhlasil, že mi rád pomůže. Tak jako souhlasil vždy, ani tentokrát mě nenechal na holičkách. Pak jsem zavolal Mart’anovi. I jemu jsem vysvětlil, co se stalo a jaký mám plán. Potřeboval jsem, aby jel za námi vlastním autem a kryl nám záda. Slíbil, že do patnácti minut bude u nás.

Přišel jsem do ložnice za Annou. Tvářila se nanejvýše sklesle. Měla sbaleno. Dívala se na mě a toužila, abych něco řekl. Jenže já neřekl nic. Rozhodně bych neřekl, co chtěla slyšet. Že ji ochráním a že nikam nemusí. Musela! Byla to nejlepší možnost, jak se vyhnout jejímu ohrožení.

Došel jsem do obýváku a sledoval ulici. Vypadala mrtvě, ale pulsovala životem, který viděli jen ti, kteří jej

vidět chtěli. Před domem zaparkovalo auto. Poznal jsem přítele, který vystoupil, zapálil si cigaretu a šel směrem ke vchodu.

Došel jsem do ložnice. „Pojď, pojedeme. Mart’an už je tady.“

Anna ke mně vzhledla. Po tváři jí stékaly slzy. Vzal jsem ji za ruku a pomohl vstát. Objal jsem ji tak silně, jak jsem se jen zmohl. Pohladil po zádech a řekl: „To bude dobré. Zvládneme to.“ Vzal jsem tašku s věcmi. Anna si ji chtěla vzít sama. Nechtěla mě zatěžovat ve stavu, ve kterém jsem byl. Tentokrát jsem byl neoblomný já.

Vyšli jsme před vchod. Mart’an akorát odhodil špačka do trávy. Tázavě kývl hlavou.

„V pohodě, díky,“ odpověděl jsem. „Musíme to vzít kolem Trefy,“ dodal jsem.

Ulicemi naší čtvrti jsem projížděl pomalu. Jednak protože jsem se rozhlížel, jestli nejsou někde nějaké podezřele auta či lidi. A taky protože mi současný zdravotní stav nedovolil řídit obvyklým stylem.

Dojeli jsme před dům, kde bydlel Trefa. Před vchodem na lavičce seděli místní. Popíjeli kafe, někteří pivo. Drbali a rozebírali současnou politickou scénu. Když jsem vystoupil z auta, Mart’an automaticky udělal to samé. Posadil se místo mě do auta na místo řidiče.

„Hned jsem zpátky,“ poznamenal jsem a chvíli na to zmizel v útrobí škaredého, obitého baráku. Trefovi

jsem předal klíče od našeho bytu. Vysvětlil mu situaci a poprosil, aby počkal u nás doma, než se vrátím. Kvůli rozbitému oknu jsem měl strach, aby nás někdo nevykradl.

Souhlasil a společně jsme vyšli ven. Mart'an se s Trefovou pozdravili. Usedl jsem zpátky do auta a vyrazili jsme na cestu.

Anna v autě mlčela. Chápal jsem ji. Taky jsem nic nemluvil. Neustále jsem sledoval zpětné zrcátko, jestli za námi jede Mart'an. Sledoval jsem i auta, která nás předjížděla. Nejel jsem nijak rychle. V podstatě nejnižší povolenou rychlostí.

Dojeli jsme k příměstské dědině. Byla malá. Na mapě byste ji hledali jen těžko. Mít kamarády na správných místech bylo vždy potřeba. Příjezdovou, téměř až polní cestou jsem dojel ke starému domu s rozlehlými pozemky.

Svým štěkotem nás přivítal menší pejsek. Byl přivázan u boudy. Stavěl se na zadní. Chtěl běžet k nám, ale řetěz na obojku ho nepustil.

Z domu vyšel Král. Měl na hlavě slaměný klobouk a na sobě staré, špinavé rifle. Anna i Mart'an čekali v autech. Zamířil jsem Králi naproti.

„Ty vypadáš,“ řekl místo pozdravu a potřásl mi rukou tak silně, až se mi na tváři udělala bolestivá grimasa.

„To víš, snažím se. Je to součást image,“ odpověděl jsem a plácl jej do ramene. Opět jsem udělal bolestivý obličej.

Král ukázal hlavou k autu.

„Jo jasně, pojd’,“ řekl jsem a zamířili jsme k autům.

Anna i Mart’an vystoupili. Král se nejprve seznámil s Annou. Utrousil, že mám krásnou ženu. Poděkoval jsem. Potom se Král omluvil, že nás nevítá ve svátečním obleku, ale všichni jeho vtípek pochopili. Potom se seznámil i s Mart’anem.

Pozval nás k sobě do domu, abychom se na chvíli zdrželi. Pozvání jsme neodmítli. Král automaticky vzal Anninu tašku. Chtěl jsem ji vzít sám, ale tento krok Král razantně odmítl, že rád se o hosty postará a k tomu patří i pomoc se zavazadly. Pak utrousil, ať ho neházím do starého železa.

V domě nám okamžitě nachystal domácí vychlazenou malinovku. Až jsem se napil, došlo mi, jakou jsem měl vlastně žízeň. Trochu nás provedl domem a ukázal pokoj připravený pro Annu. Byl malý, ale útulný. Měl vše, co by si mohla přát. Anně okamžitě do oka padla plná knihovnička. Král odložil tašku na postel a vydali jsme se do pokoje, který byl něčím jako jídelna, ale zároveň kulturně společenská místnost. Král odešel připravit kávu a čaj.

„Bude se ti tady líbit,“ zašeptal jsem k Anně.

Anna nenápadně přikývla, aby potvrdila má slova.

Když se Král vrátil s nápoji, v klidu jsme popíjeli a debatovali o všem možném. Situaci, která nás ke Králi zavedla, jsme nerozebírali. Když jsme odjížděli, pořádně jsem se s Annou rozloučil, jako bych ji neměl už nikdy v životě vidět. Opět jsem ji ujistil, že se jedná jen o pár dní a že budu každý večer volat. Králi jsem poděkoval nejupřímněji, jak jsem svedl. Mávl rukou, jako by nešlo o nic zvláštního.

Na dálnici při zpáteční cestě se mě snažil Mart'an vyprovokovat k závodění. Nechal jsem se a byl jsem rád, i když jsem se na podobné věci necítil dobře. Cesta utekla rychle a já se alespoň odreagoval.

Přijeli jsme před náš dům. Pozval jsem Mart'ana na návštěvu, že jedno chlazené pivo, jako malé kamarádké dík nesmí odmítnout. Měl jsem pocit, že by na návštěvu šel i tak a já bych se nezlobil. Spíše by se mě dotklo, kdyby odmítl. Mart'an s Trefou vedli staromládenecký život, takže pojem ‚držet se na uzdě,‘ neznali. Oba dva jsem obdivoval.

Před bytem jsem hledal klíče. Zlekl jsem se, že jsem je vlastní neopatrností někde vytratil. „To je hnus,“ přecedil jsem mezi zuby, když mi došlo, že jsem je předal Trefovi.

„Co?“

„Zvonit, abych se dostal domů.“

Trefa otevřel okamžitě. Mile mě překvapil. Za dobu, co jsem byl pryč, stihl zařídit sklenáře. Okno bylo zaskleno a mě tak odpadla jedna z mnoha povinností. Z lednice jsem podal láhvové piva. Posadili jsme se do obýváku. V televizi běžel fotbalový přenos místního klubu. Chvíli jsme fandili. Pak jsem oznámil, že ještě pojedou do podniku. Trefa s Mart'anem se rozhodli, že pojedou se mnou.

Zaparkovali jsme ve dvorku, který sloužil zaměstnancům a pro zásobování. Obešli jsme budovu, abychom šli vchodem pro zákazníky. Chtěl jsem se podívat, kolik máme hostů.

Málem jsem se uhodil čelem o prosklené dveře, když jsem se pokusil otevřít. Nečekal jsem, že budou zablokované. Znova jsem se pokusil otevřít. Když se mi ani na podruhé nepodařilo dostat dovnitř, trochu jsem jimi zalomcoval. Trefa pohodil hlavou. Dveře byly zevnitř podepřené židlí. Znejistěl jsem.

Bez většího rozmyslu jsem se do dveří opřel vší silou. Židle povolila a my vešli dovnitř. Zamířil jsem k baru.

Za barem drželi dva grázli naši servírku a třetí ji znásilňoval. Jak mě spatřili, zůstali v šoku.

„Zkurvysyni!“ zařval jsem. Ten, který byl ke mně zády a držel servírce ruce, schytl první věci, co jsem měl po ruce. Těžký skleněný popelník vydal dutý zvuk a krev z hlavy šmejda vytryskla metr daleko až na zeď.

Druhý bastard, co byl v zásunu, se na mě díval jako na přízrak. Kopl jsem ho někam do míst mezi bradou a krkem. S chrčením se svalil na bok a začal se třepat.

Třetí parchant držící servírce nohy se dal na útěk. Narazil na Trefu, který ho hbitě poslal k zemi. Jedinou přesnou ránou na solar ho eliminoval. Mart'an ve vzteku chytil židli a přerazil mu ji o hlavu.

„Zasraní šmejdi!“ klel jsem.

Trefa ze sebe shodil košili a podal ji Petře, naší servírce. Petra si ji přitiskla na obnažené tělo a utekla do šatny.

„Mám jít za ní?“ zeptal se Mart'an.

„Asi ne,“ usoudil jsem. „Počkej chvíli, až se vzpamatuje z toho šoku.“ Zamkl jsem hlavní vchod. Na kus papíru jsem rychle napsal: ‚Z technických důvodů zavřeno.‘ „Pojďte mi pomoci svázat ty zmrdy.“

V zadní části kavárny, kde nešlo z ulice vidět, jsme k židlím připoutali násilníky. Podle bíločerveného oblečení jsme věděli, že to jsou hoši od Mladých psů. Pocházeli z druhého obvodu, dělnické čtvrti, která se postupně stala ghettem. Více méně to byly starší děti. Potomci tamní nižší třídy, kteří se rozhodli zajišťovat si finanční prostředky po svém. Měli ambice, ale ne studijní. Sice na školu docházeli, ale samotnému studiu příliš nedali. Podle mě to jsou hlupáci. Už jen kvůli faktu, že okrádali i vlastní. Žádný vděk, že se o ně rodiče starali

i přes nepřízeň osudu. Mladí psi jsou pěkně drzí. Začali se roztahovat po celém městě. Bohužel pro ně. Nevím, kde přišli na to, že by mohli ovládnout celé město.

Uběhla nějaká chvíle, co jsme přišli. Poprosil jsem Trefu, aby skočil na šatnu za Petrou. Aby ji trochu uklidnil a zjistil, jak je na tom. Taky, aby ji hodil domů, i kdyby namítala. Ať ji doprovodí až k bytu a vysvětlí manželovi, co se stalo. Naléhal jsem, protože nepříjemný incident, který Petru postihl, by mohl mít za následek nepříjemnosti i v dalších směrech.

„Spolehni se,“ řekl Trefa. Pak dodal: „A vy to tu zvládnete?“

„Jasně, když je máme spoutané,“ odpověděl Mart'an.

Trefa odešel za Petrou.

„Hned jsem zpátky,“ oznámil jsem Mart'anovi. Odešel jsem do kanceláře, kde jsem měl v sejfě schovaný revolver pro všechny případy. Po cestě zpátky k zajatcům jsem nabral plný kýbl studené vody.

Hlaveň revolveru jsem strčil prvnímu frajerovi do pusy. Popleskal jsem ho po tváři. Částečně se probral, ale ne úplně. Poplácal jsem jej znova a silněji. Zazmítal hlavou. Zřejmě ho probral až nepříjemně studený kov v puse. Když zjistil, že nepříjemně studený kov není nic jiného, než hlaveň revolveru v rukách příšerně

naštvaného člověka, zlekl se. Cukl sebou a vyvrátil se dozadu.

Spadl na ruce přivázané v zadu za židlí. Jak sebou prudce škulbl, muška revolveru se zahákla o přední řezák. Vyrval si jej vlastní váhou. Po dopadu si částečně vyrazil dech. Rozkašlal se a krev po vyrvaném zubu prskala do všech stran.

„Jak se ti to líbí, blbečku?“ zeptal jsem. Naklonil jsem se blízko k jeho tváři. I s krví mi plivl do obličeje.

Narovnal jsem se a obličej si otřel. Kupodivu Mart'ana přístup toho grázlíka naštvál více, než mě. Přišlápl mu hlavu a otřel si podrážku. Nikdy neměl rád arogantní blbce.

Zvedl jsem židli s mladíkem ze země. Opět byla v přirozené poloze na všech čtyřech nohách. Postupně jsem probral i další dva Mladé psy. V částečně otupělém stavu se dívali, co se děje. Jakmile spatřili revolver, vystřízlivěli okamžitě. Byla by škoda, aby neviděli celé představení.

Revolverem jsem namířil na koleno prvního. Celkem mě překvapil, že nijak nereagoval. Možná už nevnímal a možná mu bylo všechno jedno. Jestli si hrál na tvrdšího, než ve skutečnosti byl, jsem zjistil jednoduše. Když se hlaveň revolveru ocitla pět centimetrů od jeho rozkroku, začal sebou i s židlí házet. Mart'an židli přidržel. Zajatec začal vzlykat.

Stále mířící na rozkrok Mladého psa, který měl výraz štěněte, jsem se podíval na druhé dva. Střet očí nevydrželi a pohled odvrátili. Usmál jsem se. Byl jsem přesvědčen, že v hlavě odříkávají všechny možné kouzelné slovíčka, aby zmizeli, nebo se alespoň stali neviditelní.

Ozval se výstřel a pak hysterický řev. Mladému psu bez zubu jsem prostřelil nohu na nártu. Křičel a ječel. Mart'an mu do pusy narval malý ubrus ze stolu. Pro hysterii, kterou prožíval, se začal dusit.

„Ty vole, on se posral. Fuj, to je smrad,“ konstatoval Mart'an.

Druhý mladý pes, sedící vedle postřeleného, se pozvracel. Reflexivně se chtěl nahnout dopředu. Tím, že měl ruce svázané za tělem a byl připoután i kolem trupu, tekly mu zvratky po hrudi.

Postřelenému jsem přidal do sbírky druhý průstřel. Znova se ozval výstřel následovaný hysterickým řevem. Střela prošla kolenem. Odchlípla kůži tak, že šlo vidět kloub, kost a všechny možné cévky. Škoda, že už pak šokem upadl do bezvědomí.

„Svině!“ zařval původně násilník, ale momentálně oběť.

„Nechápu, kde se to v té mládeži bere. Ta drzost a hlavně v téhle situaci,“ žasl jsem.

Postřeleného jsem nechal tak a přešel před další dva zajatce. „Však ona vás ta kuráž přejde. Malá lekce z dobrých mravů vás naučí,“ řekl jsem klidným tónem. Pak jsem prudce praštil jednoho psa rukojetí revolveru přes tvář.

Mart'an se postavil vedle mě. Vytáhl si boxera. Pomalu a důmyslně si jej nasazoval. Užíval si pocit studeného kovu na prstech. Psi Mart'ana sledovali s obavami ve tváři. Nedivil jsem se.

Když byl Mart'an hotov s nasazováním, pěst ukryl v dlani druhé ruky. Vypadal nervózně a nedočkavě. Já jsem na rozdíl od psů věděl, že to je pouze takové malé divadélko.

Usmál se na mě. Prudce vystřelil rukou mířící na žebra svázaného. Skutečný úder ale nezasadil. V poslední chvíli zabrzdil. Pes čekal ránu a cukl sebou. Na riflích v rozkroku se mu udělal malý mokrý flek. Zleknutím upustil moč.

„To bude dobrý. Máma tě doma přebalí,“ poznamenal Mart'an a poplácal svou oběť po tváři.

„Hajzlové!“ ozval se druhý.

„Řekni mi, kde se to v nich bere?“ zeptal se Mart'an, nad čím jsem už dříve žasnul a pokýval hlavou.

„Absence mozku?“ odpověděl jsem pochybovačně.

Mart'an opět zamířil na žebra Psa. Zasadil mu tak tvrdý úder, až ho kousek posunul i s židlí. Mladý pes se snažil prohýbat v pasu, ale spoutání mu to příliš neumožnilo. Mart'an chytil za opěradlo židle a vybulil ji dopředu. Mladý pes padl přímo obličejem na dlažbu. Kolena, která byla druhým opěrným bodem při dopadu, hlasitě křupla. Mart'an kopl z boku do židle. Převalil ji na stranu. Když se židle na chvíli ocitla v nehybnosti, připoutaný Pes hlasitě oddychoval.

Byl jsem zaujatý Mart'anovou vášní. Líbilo se mi, s jakou chutí se ujal výchovné lekce.

„Vidíš,“ promluvil jsem na posledního ze tří Psů. „Hlupáci to mají v životě těžké.“

„Neubližujte mi. Nikomu neřeknu, co se stalo,“ žadonil poslední z trojice.

Mart'an zbystřil. Předmět své zábavy nechal na pokoji. „To je zajímavé,“ řekl.

„Mohl bych pracovat pro vás,“ nadhodil.

„Ksindle!“ zařval na něj Mladý pes, ležící stranou. Mart'an se otočil po hlase. To stačilo, aby zajatce umlčel.

„Co myslíš? Mohl by pracovat pro nás?“ zeptal jsem se Mart'ana.

„Nevím, jestli bych mu dokázal věřit,“ konstatoval Mart'an.

„Že jo. Mám stejný problém.“

„Slibuju. Vážně,“ přesvědčoval Pes.

„Tak jo,“ řekl jsem a Mladého psa rozvázal. Bylo krásné, jak jsme s Mart’anem byli sehraní. Nenapadlo by jej říct, co blázním. Na roztržky nebyl prostor. A hádat se před okolím nepřípadalo v úvahu. Zažili jsme toho spolu hodně, tak nepochyboval, že mám v hlavě plán.

„Ty svině! Najdu si tě a zabiju tě!“ ozýval se opět druhý zajatec ze země.

„Děkuji,“ řekl právě uvolněný Mladý pes, který se vzdal vlastní smečky. Podal mi ruku. Pevně jsem stiskl a zkroutil mu ji za zády.

Mladý pes rozpoznal lest. Snažil se vymanit, ale bezpečně jsem jej udržel. Nasadil jsem tak silnou páku, až jsem chvílemi cítil křupání kostí. „Nemysli si, že je to tak jednoduché. Jestli chceš k nám, tak musíš vykonat přijímací zkoušku,“ oznámil jsem a zapáčil ruku Psa co nejvíce.

V předklonu jsem ho dotáhl před druhého zajatce. Opět jsem zapáčil ruku a kopl do kolen. Ocítl se nad rozkrokem svého společníka. Mart’an okamžitě poznal, co mám v plánu. Přispěchal k nám a spoutanému stáhl bílé šustáky s červeným pruhem na boku, jak jen to šlo.

„Ted’ mu vykuř!“ zařval jsem. Lámal jsem mu při tom ruku a dostal ho až nad přirození spoutaného. Uhýbal hlavou do strany.

Spoutaný se nevěřicně díval a ošíval sebou.

„Tak dělej!“ křičel jsem a ruku páčil stále silněji. Nohou jsem si pomohl, abych nasměroval tvář žadatele na správné místo. Pak jsem mu přišlápl hlavu a zabořil ji tak do rozkroku.

Mart'an přišlápl spoutanému tvář k dlažbě.

„Tak co je? Chtěli jste jebat, tak můžete!“ křičel jsem. Zalomenou rukou jsem mu pomáhal dělat správné pohyby a pro jistotu ještě napomáhal i druhou rukou na zátylku. Mladý pes se vyzvracel spoutanému do rozkroku.

„Skoč pro lano,“ houkl jsem na Mart'ana a ten okamžitě šel.

„Tak co? Ještě pořád chceš k nám!?“ ptal jsem.

Pes neřekl nic. Jediné na co se zmohl, bylo plivat zvratky. Mart'an se vrátil i s provazem. Významně jsem pozvedl obočí. Mart'an se usmál. Připravil můj oblíbený uzel. Za chvíli už byl jeden Pes svázaný v kozelci.

Zmítal sebou. Projevil jsem lidskou stránku a poradil mu, aby šetřil síly, že se mu budou ještě hodit. Potom jsme svázali i druhého Psa stejným uzlem. Umístili jsme je tvářemi dvacet centimetrů před sebe. Do vzniklého prostoru jsme položili hlavu třetího Psa, který byl stále v bezvědomí připoutaný na židli.

Mart'an ho polil kýblem studené vody. Pes začal pomalu přicházet k sobě. Když otevřel oči, řekl jsem: „Rozluč se s kamarády,“ a vystřelil přímo mezi oči. Krev

se rozstříkla na hlavy svázaných v kozelci. Začali ječet jako paviáni a já se hlasitě rozesmál.

Všechny tři jsme nechali tak. Tomu s prostřelenou hlavou už to bylo jedno, ale zbylým dvěma se zřejmě situace nelíbila.

Odešli jsme z podniku a nechali tam pomalu umírat dva mladé lidi. Po pravdě, neměl jsem z toho radost. Ale co jsem mohl dělat. Bohužel takový je zákon. Dostali, co si zasloužili. Chtěli soupeřit, ale podcenili soupeře. Taková fatální chyba se trestá. I jasný favorit v boxerském ringu respektuje soupeře.

V téhle hře byli nováčky. Mladá dravost je dostala. Možná byli chytrí, jen svůj intelekt špatně investovali. Možná si jen špatně vybrali oběť. Možná oboje a k tomu pro ně souhra nešťastných událostí.

Když jsem byl ještě malý kluk, rád jsem se motal kolem otce na jeho malém políčku. Nikdy jsem nepochopil, proč je ve všem takový puntičkář. Konec konců jsem rád, že jsem po něm tuto vlastnost zdědil. Vždy jsem se se zájmem díval, jak trhá plevel od úrody. Jednou mi řekl: „Když chceš zničit plevel, musíš být důsledný. Vyrvat jej do posledního kořínku, jinak by byla tvá práce zbytečná.“ Tyto slova jsem si zapamatoval. Stala se pro mě jakýmsi mottem. Když jsem něco dělal, byl jsem důsledný až přehnaný puntičkář. Možná ještě horší, než býval můj otec. Dělal jsem věci pořádně a byl jsem na to patřičně hrdý. Už mi ani nepříjde, že důslednost někdy znamená extrém.

„Co chceš dělat teď?“ zeptal se Mart’an.

„Druhý obvod?“ nadhodil jsem. „Najednou mám chuť udělat si exkurzi po dělnické čtvrti.“

„Co tam?“

„Hádej,“ řekl jsem s úsměvem.

„Chceš navštívit Mladé psy v jejich teritoriu? To je trochu o hubu, nemyslíš?“

„Ne, bude to sranda. Plevel je třeba ničit od kořínků. Když se můžou roztahovat oni, zkusím to i já. Jestli nechceš, nemusíš jezdit se mnou,“ konstatoval jsem a u toho odemykal auto.

„Jo jasně. To mám sedět doma, když si můžu užít nějakou srandu. Navíc, už jsem ti kryl zadek tolikrát, že si to nenechám ujít ani teď,“ řekl a v autě seděl dříve než já.

Po patnácti minutové jízdě autem jsme projeli starou budovu s obloukem. Byla to jakási hranice. Průjezd do jiného světa. Před domy posedávali důchodci. Jaký zvláštní úkaz, že se nebáli. Asi uvízli někde v čase a žili si svou vlastní realitu. Jako policie, ani oni neviděli zlo, které všude ve městě panovalo.

Stáhl jsem okénko a pustil nahlas hudbu. Jezdili tady tak všichni, tak jsem se chtěl maskovat. Tetování přes půl krku nás nějakým záhadným způsobem prozrazovalo. Už dříve mě napadlo vozit sebou šátek a v nejnutnějších případech tetování schovávat. Vzhledem

k celé řadě drobností, kterými jsme se lišili i tak a stejně by byl proti původnímu záměru, tak jsem si ho ještě neopatřil.

Jednou z nich bylo, že naše auto bylo stále složeno z původních dílů. Žádné různobarevné náhradní díly sehnané na burzách pro zvané, nebo kradené přímo z aut stejného typu. Další věc byla, že jsem neměl jednu ruku na volant a druhou vystrčenou z okénka. Jezdil jsem s jednou rukou na řadicí páce. Někdy jsem řadil tak rychle, jako když šleháte vajíčka metličkou. Další zvláštnost byla, že jsme v autě seděli jen dva. Ano dva, ne sedm a k tomu kufr plný kradených věcí. Naše tlumiče ještě stále měly prostor, aby pérovaly. Místní, když najeli na sebemenší nerovnost, od podvozku odlétaly jiskry.

To všechno byly věci, kterými jsme byli nápadní. Mimo to, prostě jsme vypadali jinak. Dívali se na nás se zlobou v očích i důchodci. Jejich silné dioptrické brýle pohled ještě umocnily. Výhružné mávání berlemi jsme přehlíželi. Možná jim vadila naše hlasitá hudba v autě právě proto, že to byla naše hudba. To, že se řvoucí hudbou tady jezdil téměř každý, bylo v pořádku. To byli místní.

„Ty víš, kam máš jet?“ zeptal se Mart'an.

„Samozřejmě,“ odpověděl jsem.

Mart'an uznale pokýval hlavou.

„Je tady opuštěná budova bývalé školky. Mladí psi si z ní udělali něco jako sídlo,“ vysvětloval jsem.

„Jak to ksakru víš?“

„Tovaryšovo tajemství,“ odpověděl jsem s úsměvem. „Znám lidi, kteří znají jiné lidi. Ti zase jiné lidi. Každý ví něco, tak se stačí zeptat. Teda zeptat a zaplatit, že jo.“

„Jasně, jak jinak. Hlavně zaplatit.“

„To je ono,“ řekl jsem a pohodil hlavou, aby se Mart'án podíval na své straně z okénka. Jen jsme projeli. Zastavit jsem měl v plánu až o nějakou tu ulici dále.

Našel jsem vhodné místo na parkování. Jediné široko daleko. Jako by čekalo právě na nás. Vystoupili jsme. Z kufru jsem si vytáhl malé páčidlo. Jednou jsem si jej nechal vyrobit na zakázku od známého. Bylo dělané ze dvou kusů, tak se dalo složit a celkem pohodlně zastrčit do rukávu. S klasickým páčidlem bych zbytečně vzbuzoval pozornost ještě více, než doposud.

K budově jsme přišli zezadu. Zadní vchod nebyl tolik na očích, což pro nás bylo jistě výhodnější. Dveře byly zamknuty na petlici s visacím zámekem. Než jsem se je rozhodl zdolat, zkušeně jsem přiložil ucho na dveře, abych se ujistil, jestli někdo nestojí přímo za dveřmi. Kdyby tam stál a hlídal jeden člověk, asi bych to nezjistil. Ale jeden člověk pro nás nemohl znamenat nebezpečí.

„Zámek tím páčidlem co máš, nikdy nedáš,“ konstatoval Mart’an.

Vyrval jsem petlici ze dveří. „Zámek ať si tam klidně visí. Chtěl bych, aby nám tihle hoši dělali zabezpečení v podniku,“ utrousil jsem s úsměvem.

Mart’an si užasle prohlížel petlici. „Nemělo to být zevnitř?“ zeptal se a ledabyle t’ukl do petlice.

„Mělo, ale dobře pro nás, že nebylo.“ Zarazil jsem tenčí konec páčidla do prostoru k zámku. Jedním zkušeným pohybem jsem dveře otevřel. Hodil jsem hlavou ve stylu ‚Jdeme dovnitř.‘

‚Sídlo‘ Mladých psů vypadalo spíše jako skladiště všeho možného harampádí. Na jednom místě bylo snad dvacet kol od aut. Kousek dále byly na dece na zemi naházené autorádia. Byla to doslova hora rádií. Přejel jsem pohledem prostor. U zdi jsem spatřil poodkládané horské kola. Taky jich nebylo málo. Ještě jsem spatřil nějaké staré televize, hifi soustavy a jiné podobné věci. Nepochyboval jsem, že všechny byly kradené a dále určené k prodeji.

„To je bordel,“ řekl Mart’an.

„To je,“ uznal jsem.

Když jste se však zaměřili na celé místo, zjistili jste, že bylo dobře zorganizované. I když tady bylo celkem dost věcí, všechny byly opřené podél zdi. Střed místnosti

byl určen pro nábytek. Staré gauče, staré konferenční stolky.

K jednomu stolku jsem přešel. ‚Omladina,‘ řekl jsem si v duchu, když jsem jen tak namátkou zvedl jeden z mnoha porno časopisů. Mladí psi pokud zrovna nekradli, tak se rádi bavili. U několika televizí měli připojené herní konzole. Byl tady i kulečník, biliard a stolní fotbal. Musím uznat, že byli svým způsobem styloví.

„Kde vůbec jsou všichni?“ zajímal se Mart’an.

„Asi někde v ulicích. Je pěkně. Trochu chladno, ale pořád pěkně.“

„Tak co tedy uděláme?“

„Počkej,“ odpověděl jsem a vydal se do vrchního patra budovy. Mart’an šel za mnou. V prvním patře jsem nasál vzduch.

„Cítíš to?“ zeptal jsem se a nepochyboval, že by Mart’an zápach necítil.

„Jasně že. Tráva,“ odpověděl.

Prošli jsme dveřmi. Místnost, ve které jsme se ocitli, byla plná marihuany. Květináč vedle květináče. Na velkých rostlinách bylo znát dostatek péče.

„Tohle jsem nečekal,“ řekl jsem užasle.

Mart'an chtěl rovněž něco poznamenat, ale vrčení za našimi zády ho umlčelo. Pomalu jsme se otočili. Oba dva, jako na povel, jsme se chtěli ujistit, že jsme vrčení slyšeli a nezdálo se nám.

„Tohle jsem nečekal,“ řekl Mart'an a zoufale se na mě podíval.

Pak se podíval před sebe a oba jsme sledovali dva zle vyhlížejíci stafordy. Tak jako my na psy, psi na nás a u toho vrčeli.

Mart'an si z ničeho nic dřep, čímž mě překvapil.

„Achoj, péjsku,“ začal mluvit na psy a natahovat k nim ruce. Já se začal děsit, že se zbláznil. Psi přestali vrčet a zřejmě nevěděli, co si myslet. Bylo jasné, že kdybychom se pokusili kolem psů protáhnout, zaútočili by na nás. To samé, kdybychom se dali na útěk. Vlivem pudové záležitosti by se dali do pronásledování.

„No pod' sem,“ pokračoval Mart'an. Jeden pes sklonil hlavu a výrazně věřil. Pak si Mart'an klekl na kolena a to už se pes vydal pomalým opatrným krokem k němu.

Byl jsem ohromen Mart'anovým skrytým talentem.

Když se pes přiblížil na půl metru, Mart'an pomalu natáhl ruku. Pes čichal nejdříve s odstupem. Mart'an se pohnul a pes ucukl, ale nezaútočil. Mart'an setrval s nataženou rukou. Pes přišel a začal se o ruku lísat hlavou. Mart'an jej začal hladit a škrábat za uchem. Pes

vrtěl ocasem. Přišel až k Mart'anovi. Sedl si vedle něj a nechal se škrábat. Druhý pes, který byl více opatrný, rovněž přišel. Mart'an začal hladit a drbat i jej a stejně jako první, i on se posadil.

Mart'an se na mě podíval. „To samo, asi pud sebezáchovy,“ řekl rozpačitě.

„To bych nečekal,“ řekl jsem se značnou úlevou.

„Já taky ne, ale co. Jak dlouho se tady chceš zdržovat?“

„Asi bychom měli vypadnout, když tady stejně nikdo není,“ řekl jsem a pak dodal: „Chvíli počkej, jen taková maličkost.“

„Jasně,“ odpověděl Mart'an a věnoval se psům.

Prošel jsem kolem zatemněných oken. Zkoumal jsem, jak jsou plachty upevněny. Po chvíli jsem zjistil, že jsou jen zavěšeny u stropu. Konce byly nastrkány mezi radiátory, ale nijak upevněny. Konce jsem vytáhl a nechal je volně viset. Udělal jsem to u všech. Usoudil jsem, že tak bude méně nápadné, že se závěsy někdo něco dělal.

Podíval jsem se na Mart'ana, který si hrál se psy. Usmál jsem se. Byla to zvláštní situace, ve které jsem ho nikdy neviděl.

Pak jsem pokračoval v započaté činnosti. Rukou jsem odhrnul jeden závěs a odhálkl pojezd na okně. Okno

jsem přibouchl, ale nezamkl klíčkou. To jsem udělal ještě u dalších dvou oken.

„Hotovo. Jdeme?“ zeptal jsem se.

Mart'an se postavil a psi kolem něj poskakovali jako starší štěňata. Docela je rozdováděl. „Jestli máš všechno, tak už asi jo,“ odpověděl.

Vydali jsme se zpátky, odkud jsme přišli. Psi šli s námi, respektive s Mart'anem.

„Mám pocit, že se jich teď nestřepu,“ poznamenal Mart'an.

„Tak je vezmeme sebou. Vyřešíme to pak,“ odpověděl jsem. Vypotáčeli jsme se stejným vchodem, kterým jsme přišli. Petlici jsem tak na oko vrátil do původního stavu. Vyrvané vruty jsem zatlačil do původních děr. Dveře byly u zámku rozštípnuté, ale to jsem neřešil. Proč taky. Nebyl to můj problém.

Došli jsme k autu. „A sakra,“ řekl jsem.

„A kurva,“ řekl Mart'an, když se podíval na očesané auto. Stálo na špalcích. Respektive na špalcích stálo jen torzo. Auto nemělo kola, dveře, kapotu ani světla. Nemělo nic z toho, co se dalo odmontovat.

„Co teď?“ zeptal se.

„Pěšky, nic jiného nám nezbyvá.“

„Co zavolat Trefu?“

„Než tu dojede, tak je po nás.“

„Může nám jet naproti. Někde nás přibere.“

„To zní rozumně,“ konstatoval jsem. Vydali jsme se cestou, kterou jsme přijeli. Zavolal jsem Trefovi a domluvil, aby nás čekal u oblouku. Tam to pro něj bylo bezpečné a my to neměli až tak daleko.

Nešli jsme dlouho a proti nám šla skupina lidí rozevlátá po celém chodníku. Když jsme se dostali do vzdálenosti, kdy jsem viděl dobře, viděl jsem bíločervené oblečení. „Hele,“ řekl jsem.

„Vidím,“ odpověděl Mart'an. „Vyhnmeme se jim?“

„Seru na ně. Takových se nebojím. Vždyť je to jen banda blbých fakanů.“

„Dobře, jen jsem se ptal.“

Blížili jsme se k sobě. Nezdálo se, že by nám chtěli uhnout. Jejich chyba. Ve skupině mohlo být tak deset lidí. S Mart'anem jsme šli po chodníku stejně jistě jako skupina. Povytáhl jsem si páčidlo z rukávu. Čouhající konec jsem měl ukrytý v dlani.

Nastal okamžik, kdy někdo musel uhnout z cesty. My jsme to nebyli. Skupina taky ne. Došlo k menšímu pošťuchování. Vystrčil jsem lokty a prodral se. Mart'ana skupina celkem ignorovala. Zřejmě kvůli stafordům, kteří mu šli u nohy, jako by byli jeho vlastní.

„Buzeranti!“ ozvalo se k nám od skupiny.